

ט"ז

הספר

על הטובעים באנית "טיטאניק"

לשים חלוק בין מיתה למיתה? או האם נוכל לשקל בפלס ערך חומרם? ומדוע זה נתן יתרון לאלו המומתים בים על אלו המומתים ביבשה?

אך טרם נחיל לבאר פתרון השאלות האלו נקדים מאמר חו"ל: אחד אשר ישא שייכות לענינו וגם הוא מחוסר הבנה — איתא במגילת דף י' „ואמר רבי יוחנן, מאי דכתיב ולא קרב זה אל זה כל הלילה, בקשו מלאכי השרת לאמר שירה, אמר הקב"ה מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה“, ר"ל, הקב"ה כביכול היה מצטער על טביעת המצרים בים ולא חפץ לקבל שירה ממלאכיו, ודבר זה צריך ביאור, מדוע לא נכמרו רחמי השם יתברך על המצרים בהכתם מכה אחר מכה ונגע אחר נגע על היבשה? הלא נרע אשר כל מכה ומכה הביאה אברון בכנפיה למאות ולאלפים מהעם ההוא, וכל נגע ונגע הכה באכזריות חמה אדם ובהמה יחד, ובכל זה לא נחם הקב"ה על מעשיו וישנה וישלש את מלאכי זעם על עם עברתו, ומי יערב לאמר אשר בעת ההיא לא היו מלאכי השרת אומרים שירה לפניו. ומדוע ועל מה היתה כל החרדה אך כשהיו מצרים טובעים בים?

מורי ורבותי, אנחנו נאספנו פה לספור ולבכות להאומללים אשר נגזרו מארץ החיים על ידי האסון האיום אשר נקרה לאנית טיטניק בהתלכדה עם הר הקרח ותרד מצולות שתי שעות אחר זה, וגם הורידה אל התהום אלף ויש מאות נפש אנשים, נשים וטף, מהם עשירים, נכבדים, נדיבים ואנשי השם וגם רבים מאחינו בית ישראל.

ויש לשאל, מה טיבו של הספר זה? האין מעשים ואסונות כאלה דברים העומדים על פרקי כל יום ויום? הלא הקורא ילא לספר את מספר הנהרגים והנפצעים על ידי אסונות מסילת הברזל, מערות הפחמים וכו'. אשר יופיעו במכתבי העתים מדי יום ביומו. ומדוע לא נעשה הספר צבורי עליהם? מדוע לא נככה להם? הלא מקריאסונות מעציבות כאלו יעברו חיש מהר דרך הרגשנו בקראנו אתם מעל טורי העתונים ולא ישאירו כל רושם בזכרוננו? ומדוע המסרה המעציב האוקיני הזה פעל כל כך על רוחנו אשר כל אחד ידבר ממנו בפחד וברעדה ובשברון רוח, ולב כל אחד מלא על כל גדותיו רגשי חנינה וחמלה להקרבת האומללים אשר נפלו טרף לנבכי גלי הים הזועפים? האם נוכל